

ført, men paa den demokratiske Fremskridtsforfatning, som den højtærede Justitsminister var saa udmærket en Talsmand for i Landstinget i 1920. Der findes i den socialdemokratiske Grundlov en Slutningsparagraf, som siger følgende: „Naar Forslag til en ny Grundlovsbestemmelse er vedtaget i Folketing og Landsting, skal Beslutningen forelægges Vælgerne til Vedtagelse eller Forkastelse. Hvis den vedtages med almindelig Stemmeflerhed, skal den stadfæstes i Statsraadet som Lov.“ I samme socialdemokratiske Grundlov findes en Bestemmelse, som ordret gaar igen fra den nuværende Forfatning og vore gamle Forfatninger, og som siger følgende: „Ingen Skat kan paalægges, forandres eller ophæves uden ved Lov, intet Statslaan kan optages uden ved Lov, og ingen Statsejendom afhændes uden ved Lov.“

Nu kunde vi jo tænke os, at der var et socialdemokratisk Flertal, som havde Lyst til at pille lidt ved denne Grundlovsparagraf om Skatterne og f. Eks. vilde stryge de to Ord „paalægges“ og „forandres“, saadan at der kun kom til at staa: „Ingen Skat kan ophæves uden ved Lov“, o. s. v. Saa kunde Rigsdagen, naar den har den autentiske Fortolkningsret, som den jo har efter den højtærede Ministers Teori, sige med Hensyn til § 63, Slutningsparagraffen, der skulde være den demokratiske Garanti for denne Forfatning: Her drejer det sig ikke om en ny Grundlovsbestemmelse, det er kun en Modifikation af en gældende Grundlovsbestemmelse, følgelig behøver vi ikke at gaa ud til Vælgerne med hele dette Spørgsmaal, men kan foretage denne Forandring uden at benytte Grundlovens § 63.

Man kunde ogsaa tænke sig, at man simpelt hen bestemte ved Lov, at den gældende Skattelov skulde Regeringen have Lov til at forandre, saaledes at man f. Eks. sagde, at for alle Indkomster over 15 000 Kr. og alle Formuer over 50 000 Kr. kan Regeringen forhøje den progressive Skala lige saa meget, den vil. En saadan Vedtagelse kan ikke underkendes af Domstolene, den er grundlovsmaessig, og der er slet ikke Spørgsmaal om Grundlovsforandring, man behøver ikke at gaa til Folkeafstemning i den Anledning.

Jeg nævner blot disse Eksempler for paa et enkelt Omraade at vise de Konsekvenser, den højtærede Justitsministers Opfattelse kan føre til, hvis den føres igennem. Hvis der i begge Ting er et Flertal, som har Brutalitet og Hensynsløshed nok til at adnytte hans Fortolkning, bliver For-

holdet i Virkeligheden det, at saa er Grundloven rettelig set slet og ret en Fiktion, saa er den simpelt hen ikke en Grundlov, ikke en Forfatning, men kun en Forretningsorden for Lovgivningsmagten og giver ikke Spor af retslig Garanti for de statsborgerlige Goder, som møjsommeligt blev vundet i Blod under den franske Revolution, og som siden har været hævdet som Menneskerettigheder og elementære Borgerrettigheder. De kan naar som helst gøres illusoriske af Lovgivningsmagten, for Grundloven er kun en Forretningsorden for den lovgivende Myndighed.

Jeg ved ikke, om den højtærede Justitsminister virkelig vil hævde, at Retsusikkerheden for Samfundet vilde blive mindre, hvis Lovgivningsmagten benyttede denne Fortolkning, end den vilde blive, naar man hævder, at Højesteret kan paakende Loves Grundlovsmaessighed. Selvfølgelig bliver der Retsusikkerhed, naar Højesteret har den Kompetence at kunne underkende en Lov som grundlovsstridig, det benægter jeg ikke. Men dersom en Lov oplagt strider imod Grundloven, hvem er det saa, der er Skyld i, at Retsusikkerhed opstaar? Er det ikke først og fremmest den Lovgivningsmagt, som har vedtaget en saadan Lov, og ikke Højesteret, der fremkalder Usikkerheden? Selvfølgelig medfører det Retsusikkerhed, men vi har jo aldrig fuld Retsusikkerhed i noget Samfund og har aldrig haft det nogen Sinde i Historien. Alt Menneskeværk er ufuldkomment.

Spørgsmaalet er blot, paa hvilket Grundlag Retsusikkerheden bliver størst: naar man anerkender denne Kompetence for Domstolene, eller naar man hævder, at Lovgivningsmagten suverænt kan fortolke Grundloven og tilsidesætte den ved sin egen autentiske Fortolkning, uden at nogen Statsfaktor kan rejse sig derimod eller underkende den. Jeg tror ubetinget, at Retsusikkerheden er størst i det sidste Tilfælde, langt større, end naar det er Domstolene, der har Magt til at afgøre, ganske objektivt og juridisk, det Spørgsmaal, om en Lov er grundlovsmaessig eller ej. En rent juridisk Fortolkning af en saglig, upartisk og uafhængig Ret, er at foretrække for et tilfældigt Rigsdagsflertal, ledet af Partilidenskaber og Partiinteresser, som bestemmende over, hvad der skal være og ikke skal være grundlovsmaessigt.

Men den højtærede Justitsminister har efter min Formening fuldkommen Ret i de Betragtninger, han sluttede med at gøre gældende i sit Indlæg i Gaar. Det var egentlig ikke juridiske Betragtninger og juridiske